בן זכר הנולד ראשון לאימו צריך לפדותו בנתינת 5 סלעים לכהן, בן זכר הנולד ראשון לאביו נוטל שני חלקים בירושת אביו. במשנה כתוב שישנם מקרים שהוולד נחשב בכור רק לדין נחלה ולא לדין כהן א. אשה שהייתה מעוברת תאומים שאחד מהם נפל שלא נגמרו 9 חודשי עיבורו והוציא את ראשו כשהוא חי ולאחר מכן מת ונולד השני ב. אשה שהייתה מעוברת תאומים שהשלימו חודשי עיבורם והוציא אחד מהם את ראשו כשהוא מת ולאחר מכן נולד השני, שהראשון נחשב ל'פטר רחם' ולכן השני פטור מפדיון אבל היות והאב לא מצטער על מיתת הראשון אינו נחשב ל'ראשית אונו' והשני נחשב לבכור לירושה. ג. המפילה וולד הדומה לבהמה חיה ועוף לשיטת ר"מ נחשב לוולד לעניין 'פטר רחם' ולא לעניין ירושה שאביו לא מצטער אבל חכמים אומרים שאם אין בו צורת אדם אינו נחשב ללידה כלל. ד. המפלת צורת סנדל שאין לו פנים או שליא שהיא שק מעור שיש בתוכה וולד מעוך או שפיר מרוקם שהוא עור שיש בתוכו צורת וולד או וולד שיצא מחותך אבר אבר נחשבים ל'פטר רחם' אבל אין האב מצטער על מיתתם והנולד אחריהם פטור מפדיון ונחשב בכור לירושה. ה. מי שלא היו לו בנים ונשא אשה שכבר ילדה אפילו כשהייתה שפחה או עכו"ם נחשב הוולד הראשון ל'פטר רחם' והבן שנולד אחריו מישראל שאין לו בנים פטור מפדיון אבל נחשב בכור לירושה, ר' יוסי הגלילי אומר שאין נחשב פטר רחם אלא הנולד לישראלית שכתוב "**פטר רחם בבני ישראל**".

ישנו בכור לכהן ולא לנחלה כגון א. מי שהיו לו בנים ונשא אשה שלא ילדה ב. גוי שנשא גויה והתעברה והתגיירו וילדה או עבד שנשא שפחה והתעברה והשתחררו וילדה שנחשב פטר רחם בישראל אבל אינו מיוחס אחר אביו כדין גוי ועבד ג. אם התערב וולד ישראלית עם וולד כהנת או לויה או אשה שכבר ילדה שהאב חייב בפדיון בוודאי אבל הבן לא יכול לירש מספק מיהו אביו ד. מי שלא שהתה לאחר מות בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה ולא ידוע אם הוא בן 9 חודשים לראשון או בן 7 חודשים לשני שהבן חייב לפדות עצמו בוודאי ואינו יורש את אביו מספק מיהו אביו.

שמואל אמר שנפל שלא כלו חודשי עיבורו שהוציא ראשו לא נחשב לפטר רחם שכתוב "**כל אשר נשמת רוח חיים באפיו**" ללמד שרק וולד בן קיימא נחשבת לידתו כשמוציא את אפו, אך דחו את דבריו מהמשנה שנפל המוציא ראשו נחשב ל'פטר רחם' והבא אחריו פטור מפדיון.

ר' שמעון בן לקיש אמר שיציאת הפדחת כלומר המצח נחשבת ללידה לכל דין גם לעניין גיורת שוולדה הוציא את מצחו קודם שהתגיירה שאין בה דיני יולדת לעניין ימי טומאה וטהרה ואינה מביאה קרבן, חוץ מלעניין בכור לנחלה שכתוב "**את הבכר.. יכיר**" וא"א להכיר וולד על ידי מצחו, ר' יוחנן אמר שנחשב לבכור גם לעניין נחלה שאפשר להכירו. לעניין עדות על אדם שמת להתיר את אשתו למדו מהפסוק "**הכרת פניהם ענתה בם**" שרק על ידי עדות על המצח עם החוטם אפשר להכיר בפניהם, ר' יוחנן הסביר שהחמירו בעדות להתיר אשת איש שצריך להכיר את הפנים בבירור או שהיות וכתוב 'פניהם' החמירו משא"כ בנחלה שכתוב רק 'יכיר'.